

РЕШЕНИЕ

№ 1580

гр. София, 11.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **10142** по описа за **2021** година докладвано от съдия Миглена Недева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на бЗв от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН), във вр. с чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба на ТД на НАП – С., депозирана чрез процесуалния му представител юрк. М., против Решение от 05.08.2021 г. постановено по НАХД № 2946/ 2021 г. по описа на Софийски районен съд, 104-ти състав, с което е отменено Наказателно постановление №526566-F544108 от 06.08.2020г., издадено от директор на офис “М.“ в ТД на НАП С.. С последното на основание чл.179, ал.1 от ЗДДС на [фирма], [населено място] е била наложена имуществена санкция в размер на 600 лева за извършено нарушение на чл.125, ал.5 ЗДДС.

Касаторът твърди, че обжалваното решение е неправилно, поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на материалния закон – касационно основание по чл.348, ал.1, т.1 НПК. Намира за неправилни изводите на СРС, че административното нарушение е маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. Счита, че обществената опасност на деянието е достатъчно висока, което е довело и до предвиждането на административнонаказателна отговорност за извършването му. Моли решението на СРС да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго, с което да се потвърди НП. Претендира присъждане на юрисконсултско

възнаграждение. Прави възражение за прекомерност.

Ответникът [фирма], оспорва касационната жалба. Счита, че решението на СРС е правилно и законосъобразно. Заявява искане съдът да остави в сила решението на СРС. Претендира присъждане на разноски.

Прокурор от Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на подадената касационна жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Подадена е в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение.

Разгледана по същество касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Предмет на съдебен контрол в производството пред СРС е Наказателно постановление №526566-F544108 от 06.08.2020г., издадено от директор на офис "М." в ТД на НАП С., с което на основание чл.179, ал.1 ЗДДС на [фирма], е била наложена имуществена санкция в размер на 500 лева, за извършено нарушение на чл.125, ал.5 ЗДДС, за това, че на 15.04.2020 г. при извършена проверка в информационния масив на офис „М.“ на ТД на НАП С. е установено, че дружеството не е подало в срок Справка-декларация за данъчен период месец март 2020 г., с която е било длъжно да декларира определена информация, свързана с неговата дейност. Тази справка декларация е следвало да подаде до 14.04.2020 г., а е подадена на 15.04.2020 г., т.е. със закъснение от 1 ден. Прието е, че с това деяние дружеството е осъществило състава на нарушение по чл.125, ал.5 ЗДДС.

За да постанови решението си, СРС е приел, че при издаване на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила водещи до неговото опорочаване и ограничаващи правото на защита на нарушителя. Въпреки това, предвид конкретните факти във връзка с извършването и установяването на конкретното нарушение, както и с оглед липсата на вредни последици, СРС е приел, че административнонаказващият орган е следвало да приложи разпоредбата на чл.28 от ЗАНН. С тези мотиви е отменил НП.

Решението е правилно, като съображенията за това са следните:

При вярно установената от СРС, фактическа обстановка действително се изпълнява състава на административно нарушение по чл. 179, във вр. чл. 125, ал. 1 във вр., ал. 5 от ЗДДС. Към 15.04.2020 г. касаторът е бил данъчно задължено лице по смисъла на чл. 125 ЗДДС - регистрирано по ЗДДС юридическо лице и като такова същото е имало задължение да подаде справка-декларация по чл. 125, ал. 1, във вр., ал. 5 от ЗДДС. Съгласно тази разпоредба "За всеки данъчен период регистрираното лице подава справка-декларация, съставена въз основа на отчетните регистри по чл. 124, с изключение на случаите по чл. 159б ЗДДС". Следва да бъде отбелязано, че в случая не е налице хипотезата на чл. 159б ЗДДС, изключваща приложението на чл. 125 ЗДДС. Безспорно е, освен това, че задължението за подаване на справка-декларация не е изпълнено в предвидения от закона срок. Срокът за подаване на тази справка-декларация е регламентиран в разпоредбата на 125, ал. 5 ЗДДС - до 14-о число (включително) на месеца, следващ данъчния период, за който се отнася. В конкретния случай за данъчен период месец март 2020 г. срокът е бил до

14.04.2020 г. Визираното нарушение е санкционирано в чл. 179 от ЗДДС, която предвижда за неспазване срока за подаване на декларация, глоба - за физическите лица, които не са търговци, или с имуществена санкция - за юридическите лица и еднолични търговци, в размер от 500 до 10 000 лв.

Доколкото нарушението е допуснато в дейността на юридическо лице не следва да бъде подлагана на изследване субективната страна на деянието, защото неговата отговорност е безвиновна- чл. 83 ЗАНН.

Споделят се изводите на СРС относно наличието на предпоставките за приложение на чл. 28 от ЗАНН.

Логическото и систематично тълкуване на материалноправната норма на чл.28 ЗАНН аргументира нейната приложимост, спрямо всички административни нарушения. Степента на обществена опасност на конкретно извършеното противоправно деяние е от значение, за да се реши дали това деяние е административно нарушение или макар да е формално съставомерно, тъй като не разкрива или изключва висока степен на обществена опасност е малозначително. Налице е добросъвестно поведение на дружеството – регистрирано по ЗДДС лице. Макар и със закъснение във времето дружеството е изпълнило доброволно задълженията си, чрез изпълнение на условията по чл.125 ЗДДС. В случая към датата на съставянето на акта последиците от нарушението вече са били отстранени. Действително е налице неспазване на срока за подаване справка – декларация по чл. 125, ал. 1 от ЗДДС, заедно с отчетните регистри по чл. 124 от ЗДДС за данъчен период м. март 2020г., но предвид краткия срок на закъснението, което е един ден, и предвид подаването ѝ изцяло доброволното и добросъвестно от наказаното лице, като на практика с оглед извършената корекция от дружеството не е налице нанесена вреда на бюджета, допуснатото нарушение следва да се приеме като маловажно по смисъла на чл.28 ЗАНН. Независимо, че административното нарушение е извършено посредством бездействие и настъпването на вредоносни последици не е елемент от фактическия му състав, то разкрива явно незначителна степен на обществена опасност по смисъла на чл. 9, ал. 2 НК, вр. чл. 11 и чл. 28 ЗАНН.

По изложените съображения настоящият състав приема, че касационната жалба е неоснователна, а обжалваното решение е валидно, допустимо и постановено при липса на основания за отмяна по чл. 348, ал.1 от НПК, поради което следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора пред касационната инстанция, основателна е и следва да се уважи претенцията на ответника по касация за присъждане на адвокатски хонорар. Същият е заплатен и възлиза на 500 лв. според представения договор за правна защита и съдействие. Що се отнася до размера им, възражението за прекомерност на касатора, е основателно и същият следва да бъде намален на 300 лв., предвид минималният размер в чл.18, ал.4 от Наредба №1/2004г. и съобразно санкцията, която е 500 лв., както и че отсъства фактическа и правна сложност на делото.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, ХХ касационен състав на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. чл. 63в от ЗАНН,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 05.08.2021 г. постановено по НАХД № 2946/

2021г. по описа на Софийски районен съд.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на [фирма], [населено място], ЕИК[ЕИК], разноси по делото в размер на 300 (триста) лв.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.